III. Perfectum i *Plusquamperfectum.*

§. 129.

1. W języku epickim, a na wzór tegoż także w attyckim, formują się niektóre *Perfecta* Słów czystych bezpośrednio od Źródłosłowu, np. *ΔΙ-Ω*, boję się, *δέ-δι-α*, w którym to razie w *Dual.* i *Plur. Indic.* tak *Perfecti* jak *Plpfecti*, a poczęści także w *Infin.* samogłoska Trybowa wyrzuca się, np. *δέ-δι-μεν* zam. *δε-δί-α-μεν*, *τετλά-ναι* zam. *τετλα-έ-ναι*. Tym sposobem wstępują te *Perfecta* i *Plpfecta* w analogią *Praes.* i *Impfecti* Słów na *μι*, np. *ἵ-στα-μεν*, *ἱ-στά-ναι*. Samogłoska Źródłosłowowa zostaje krótką, np. *δέδιμεν*, *τέτλᾰμεν*, *τετλᾰ́ναι*; ale w Osobie 3. *Plur. Perf.* samogłoska Trybowa *α* nie wyrzuca się, np. *δε-δί-ᾱσι*, w Słowach jednak na *άω* ściąga się z samogłoską Źródłosłowową, np. *τε-τλά-ᾱσι* = *τε-τλᾱ-σι*. W dial. ionskim rozciąga się to *ᾱ* przez *ε*, np. *ἑστέασι*.

Uwaga 1. Oprócz *δείδιμεν* i *ἕσταμεν* itd. wszystkie inne *Perfecta* tego rodzaju są poetyckie, mianowicie epickie.

Uwaga 2. U Homera (Jl. *δ*, 243. 246.) czytamy *ἕστητε* zam. *ἕστᾰτε* przeciw prawidłu; u Herod. V. 49 *προεστέατε*.

2. Także *Imperat.* tych *Perfect*ów formuje się podobnie jak w Słowach na *μι*: nie przybiera bowiem samogłoski Trybowéj, a w Os. II. *Sing.* kończy się na *θι*. Podobnie rzecz się ma z *Infinitiw*em. Obadwa Tryby przybierają zakończenia do krótkiéj samogłoski Źródłosłowowéj.

Uwaga 3. *Δέδια* formuje *Infin.* epicki: *δειδί-μεν* zam. *δεδιέναι*.

3. Również *Conjunct. Perf.* i *Opt. Plpf.* Słów z samogłoską Źródłosłowową *α* formują się na wzór Słów na *μι*, bo w *Conjunctiw*ie samogłoska Źródłosłowowa ściąga się z zakończeniem, a *Optat.* kończy się na *αίην*, np. *ἑστά-ω*, *ἑστῶ*, *ῇς* itd. *τετλαίην*. W *Partic.* Słów na *άω* ściąga się Źródłosłowowe *α* z zakończeniem *ώς* i *ός*, np. *ἑστα-ώς* = *ἑστώς*, *ἑστα-ός* = *ἑστώς* i *ἑστός*, a rod zeński przybiera osobne zakończenie *ῶσα*, np *ἑστῶσα*. W przypadkowaniu zostaje się *ω*, np. *ἑστῶτος*, *ἑστώσης* itd.

Uwaga 4. Dialekty. Homer, któremu prawie tylko forma *Perfecti II.* jest znana, wyrzuca zwykle *κ* w *Part. Perf.* Słów czystych, co tymże *Participi*om nadaje formę *Perf. II.* W tym razie samogłoski Źródłosłowowe *α* i *ε* albo się przedłużają na *η*, np. *κεκμηώς*, *κεκμηυῖα*, *κεκμηός*, *πεπτηώς*, *τεθνηώς*, *κεκτηότι*, *κεκαφηότα*, *κεχαρηότα* itd., albo też zostają niezmienione, np. *βεβᾰώς*, *ἐκγεγᾰυῖα*, *δεδᾰώς*, *πεφῡυῖα*, *μεμᾰώς* (obok *μεμᾱώς* i *μεμᾱότες*), *G. ῶτος*. Akcentowane *ο* może się przedłużyć na *ω*, według potrzeby wiersza, azatem: *τεθνηότος* i *ῶτος*, *τεθνηότα* i *ῶτα*, *κεκμηότα* i *ῶτα*, tak też *πεπτηῶτες*. Zakończenie *ώς*, powstałe przez kontrakcyą, rozciąga się przez *ε*, np. *τεθνεῶτι*, a według potrzeby miarowéj przedłuża się to *ε* na *ει*, np. *τεθνειότος* albo *ῶτος* (w rod. żeń. *τεθνειυῖα*).

Uwaga 5. Niektóre *Participia* mają w dial. ionskim zawsze owo rozciągnięte zakończenie *εώς*, np. *ἑστεώς*, a *Partic.* od *τέθνηκα*